Ч. 113 (12.479). Львів, субота 24. травня 1930. Opłata pocztowa zaryczałtowana. Рік LI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграми: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 27·50 „ Річно 50·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голандії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-43. „ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Знову — сойм і уряд.

В день скликання надзвичайної сесії.

Львів, 22 травня 1930.

Після довгих і таємних нарад у палаті ради міністрів, на Замку у президента республики й у Бельведері у фактичного господаря нинішньої Польщі, надзвичайну соймову сесію всетаки скликано і цим ще раз зазначено формальну вірність конституційним приписам. Однак автоматично, поза цією формальною сторінкою, виринула знову стара проблема відношення сойму до уряду й уряду до сойму, проблема, яка тісно звязана з боротьбою за владу у державі, котра в свою чергу висунула боротьбу за державний устрій, — проблема, яка від чотирьох літ товчеться у польській державі та стала її хронічною недугою.

Про „третю дію", „дванацяту годину", рішаючий момент" і т. п. „переломові стадії" стільки разів уже в Польщі казалося, що нема ніяких даних до твердження, що „цим разом уже справді" затяжний конфлікт поміж двома установами верховної влади, законодатною і виконавчою, найде не то якусь розвязку, а взагалі ввійде на якийсь ясно намічений і всім зрозумілий шлях. Істнує знову стільки можливостей дальшого розвитку подій, що політична публіцистика, приневолена займатися постійно актуальними питаннями політичного дня, поневолі мусить теж знову знижуватися до безплідного реєстрування й обмірковування усіх тих теоретичних можливостей, з яких більшість суті проблеми зовсім не розвязує й тому належить радше до категорії неповажної гурткової гри, ніж державно-політичної тактики.

Ось який реєстр „реальних можливостей" наводить польська преса, виспеціялізована вже у слідкуванні за закарлючками думки людей, які нині або безпосередньо кермують, або мають величезний вплив на кермування долею держави. Отже: 1) в дні відкриття сесії уряд відкладає сесію на 30 днів, після яких сесію зачиняє, або теж зачиняє її негайно; 2) сойм приступає до нарад, підчас яких опозиція зголошує внесок недовіря урядові, що викликує перервання сесії на 30 днів (пізніше або теж негайне її зачинення) перед голосуванням над отим внеском; 3) сойм ухвалює вотум недовіря урядові й уряд полк. Славека уступає місце „кабінетові співпраці" з Квятковським чи Яном Пілсудським на чолі; 4) сойм ухвалює вотум недовіря урядові, після чого президент розвязує сойм і розписує нові вибори на кінець місяця серпня. Вибір, як бачимо багатий, а може стати ще багатший, коли додати теж невиключену можливість, що опозиція — як стільки разів досі — схоче задокументувати свою „державно-творчу добру волю" і справді займеться „аполітичною" економікою, відкладаючи політікум до „вигіднішого" часу. Все це — очевидно — комбінації, а чейже й поза цими межами є просторі поля для пописів ризикових ідей.

Покищо, як на це ми звернули вже увагу, при обговоренні самого посольського внеску на скликання надзвичайної сесії, послів завізвано до Варшави всупереч первісному бажанню марш. Пілсудського — не бачити їх там бодай пів року. Це перший важливий момент у цій історії нинішньої сесії: він голосить, що як довго сойм формально істнує, то має завжди можність опертися на конституцію і ставити марш. Пілсудського (себто уряд) у становище, з якого є два виходи: або усунути з дороги сойм леґальним (розвязання і нові вибори) чи нелеґальним (розпуск сойму без нових виборів) шляхом, або соймові поступатися. Покищо уряд знову соймові поступився і цим фактом дав безумовно новий поважний моральний атут в руки опозиції, знову опозицію підбальорив до дальшої боротьби за „ліквідацію післятравневої системи". Але ось тепер у положенні не менше прикрому, примусовому й невручному найшовся сойм, точніше: польська опозиційна більшість. Можна вписатися до книжки присутніх з почуттям задовольненої амбіції і тріюмфально ввійти на само засідання. Але що далі? Маршалок Дашинський, безумовно найвручніший тактик серед польських парляментарів і єдиний під цим оглядом справді поважний противник Бельведеру, для заманіфестування: скільки то господарських справ жде полагоди і не може бути вирішених самим урядом без істнування та співпраці сойму, — склав на перше засідання величезний денний порядок з 12-ти точок суто господарського характеру, меншого та більшого значіння. Але припустімо навіть, що буде в „атмосфері співпраці" вичерпаний той денний порядок, то чи можна сховати під зелене сукно всі ті справи, з яких кожна є „казусом беллі", а які товчуться по ріжних комісіях? Назвати лише справу Чеховича, ендецькі військові внески, поборювані клюбом ББ самоуправні внески і т. д. і т. д. І чи сойм взагалі може приступати до „згідливої співпраці" з кабінетом міністрів, у якому засідають особи, яким той-же сойм заявив своє недовіря?!

Тому зараз таки на початку надзвичайної соймової сесії, яка буде відкрита в день видрукування цих рядків, видно, що ця сесія не тільки не має відповідної атмосфери та зовнішніх умовин для праці, але просто таки викликана вона з порожні й поміщена на сліпій вуличці без виходу. Може вона дати притоку до нових „гоцків-кльоцків", як кажуть у Варшаві, може протягнути нинішню провізорію, може влити з соймової трибуни до моря слів ще кілька річок, може врешті знову викликати якусь нову „кризу", однак якогонебудь пуття ані для тих справ, під претекстом яких вона скликана, ані для проблеми розмежування функцій верховної влади, вона не принесе. Скликавши лише сойм та відкладаючи рішення щодо сенату — уряд дав чудовий доказ, що здає собі з цього справу. Чи те саме можна сказати про польську соймову опозицію — не знаємо. Однак маємо так мало довіря до її політичної випроблености та тактичних здібностей, що дуже сумніваємося, чи знає вона сьогодні: що, як і з якою метою діяти. Єдине реальне, що могла би принести оця надзвичайна соймова сесія, це довести до розвязання сойму та розписання нових виборів. Коли цього завдання не виконає — пройде безслідно і справа буде відкладена знову до осени. Люди мають терпеливість.

Арештування в Равщині.

(Допис з Рави Руської.)

Дня 18. травня в год. 7.30 ранку перевела поліція ревізію в слідуючих осіб: пп. Процика Ксавера, Совика Степана, Чіха Михайла, Котовської Стефи, Гуляківної Катрусі, Кухара Володимира, Галаня Степана, Романа Шостака і Жовтого Левка. Шукали мабуть за органом „Сурма", який мав довозити якийсь шофер поляк Грамський Збігнев, що саме сидить у Львові в тюрмі за крадіж в „Українській Торговлі", кооп. з обмеж. пор. в Раві Руській. При ревізії у нікого „Сурми" не найшли, але за те забрали таку „небезпечну" літературу: від Галаня Степ. два числа часописі „Відродження", одно число „Життя в пласті" і особисту знимку, у Котовської студентський журнал „Наш Шлях" і приватні листи, у п. Чіха книжечку п. з. „За український характер наших міст" (по конфіскаті — другий наклад), а в Шостака Романа відпис зажалення до міністерства в справі надужиття поліції і брошуру Рудика Степ. п. з. „Через призму марксівської критики".

Слід додати, що попередньої ночі якісь невідомі осібняки добивалися до льокалю Т-ва кред. „Віра" у Раві Руській, але громадська сторожа сполохала їх, а поліція, так перейнялася приготуванням до ревізії, що по нинішній день вломників не вислідила.

На допомогу жертвам повені.

ПОКУТСЬКИЙ КОМІТЕТ ДОПОМОГИ ЖЕРТВАМ ПОВЕНІ.

Коломия, 21. травня 1930.

В обличчі катастрофи повені, що навістила Покуття утворено сьогодні в Коломиї Комітет Допомоги Жертвам Повені в такому складі: голова — о. дек. А. Русин, заст. голови — сенаторка О. Кисілевська, скарбник — дир. І. Пашкевич, секретар — Д. Бойчук, члени: п-ні Гонтова, Дмитро Паліїв, Юра Чукур, Мих. Ганушак і Дмитро Мочернюк.

Від Комітету виїхав посол Паліїв здовж Прута оглянути знищені села. На слідуючу пятницю скликано нараду всіх заінтересованих сіл для спільної акції у справі регуляції Прута.

Поможіть у нещасті! Наше Покуття знов навістила катастрофа повені. Десятки родин без даху над головою, а сотням вода забрала або замулила їхні поля.

До Вас, українські громадяни, звертаємося з горячим проханням: Поможіть нам втихомирити перший біль нещасних жертв повені. Зеднайтеся усі довкруги тих нещасливців, не дайте пропасти своїм братям. Зложіть хоч дрібний даток, але всі на допомогу жертвам повені.

Гроші просимо посилати на адресу: Коломия, Покутський Союз, Жертвам повені.

За Покутський Союз Допомоги Жертвам Повені:

о. дек. Русин — голова, сен. Кисілевська — заст. голови, І. Пашкевич — скарбник, Д. Бойчук — секретар.

*

ПЕРША ПОМІЧ.

Довідуємося, що Краєвий Комітет Допомоги Жертвам Повені з 1927 р. вислав у навіщені повінню повіти зі своїх оставших ще фондів 100 (сто) долярів амер., як негайну одноразову підмогу.

З закордонної преси.

„Менчестер Ґвардіян" про українські петиції до Ліги Націй.

Берлінський кореспондент „Менчестер Ґвардіян", п. Войгт, який відвідав недавно Галичину зацікавлений справою „національних меншостей", поміщує в цій ґазеті низку статтей зі своєї подорожі. У числі з 7. ц. м. находимо статтю п. з. „Меншости в Польщі. Делеґації до Женеви. Давніші петиції". Вона починається кількома інформаціями про загальне становище українців у Польщі: скільки нас є і яка нац. політика польського уряду. Автор зазначає м. і., що українцям не принесли користи договори про охорону національних меншин, чим пояснює українські петиції до Ліги Націй. З тих петицій, яких разом було 38, лише 14 признано „прийнятливими". Про сім з тих 14-ти ніхто ніколи нічого не чув, а решта (сім) були віддані до Ради Ліги, яка, здається, не знає, що з ними зробити. Дальше автор каже про становище польської влади до тих петицій, як також самого їх зголошення. Вертаючи до долі українських петицій до Ліги Націй автор подає „дуже характеристичний приклад", яка доля жде ці петиції. Одна з них, каже він, була зразкова у своїй діловости, реєструвала факти і прохала обєктивної перевірки поданих фактів. Після неї прийшов рік мовчанки. Коли 25. лютого 1930 р. д-р Д. Левицький від імени Української Парляментарної Репрезентації звернувся до секретаря Ліги Націй з запитом, що з нею сталося, він дістав на це характеристичну відповідь, що петиція була „неприйнятлива", тому що до Ліги

ввійшла вже друга петиція від „Української Національної Ради“ підписана д-ром Е. Петрушевичем. Дарма, що перед висилкою тої петиції українці прохали д-ра Петрушевича, щоби не висилав її, бо нею більше пошкодить загальній справі, ніж поможе — він вислав її. Ті побоювання були оправдані. У Женеві використали факт, що туди вплинули дві петиції від двох ріжних представників і хоча обі були в основі оправдані, обі залишились на боці.

Таким робом і дальші петиції ждала та сама доля.

Новини з СРСР.

Не вільно повідомляти про протикомун. виступи.

(АТЕ) Бюро пропаганди при центр. комітеті комун. партії в обіжнику до всіх більшовицьких часописів поручає не оголошувати випадків протибільшовицького терору. Виявлювання випадків убивств представників більшовицької влади вихісновує закордонна преса як доказ істнування протибільшовицького руху в краю. Вбивства представників больш. влади трапляються в цій або тій части СРСР. майже щодня, тому оголошування їх деморалізує більшовицьких урядовців і спричинює дефетистичні настрої серед комуністів.

Платня йде на податки.

„Комуніст“ у статті про примусові потручення від робітничих платень зазначує, що кожний робітник щомісяця мусить платити 12 ріжних податків на ріжні цілі. Податки ті доходять до 15—25 проц. платні. У деяких фабриках потручують стільки, що робітникам тяжко вижити. У фабриці деревляних виробів у Києві трапилося таке, що робітник, який дістає 28 карбованців місячно, не одержав нічого, бо його платню зарахували на податки та ріжні партійні цілі. Інший робітник тієїж фабрики замість 40 карб. одержав 2.50 карб. „Комуніст“ домагається скасування ріжних податків, що викликують невдоволення серед робітників.

„Мандрівні християни“.

„Правда“ повідомляє, що в халтунській окрузі появилася нова секта „мандрівних християн“. Члени тієї секти мандрували від села до села, вели релігійну агітацію та здобували багато прихильників. Секта поширювала чутки про недалекий упадок СРСР. і накликала селян саботувати розпорядки влади. Слідство виявило, що секта ця мала кілька тисяч чинних прихильників. Основника та керманича секти Жиранова арештували.

Довкола православно-церковних справ.

II.

Скликання Собору ще остаточно не вирішене, все ще йдуть розмови та підготовча акція. В таких умовах українське православне громадянство в масі може займати лише вичікуючу позицію. Митрополія взяла на себе відповідальність за Собор, бо на власну руку приступила до його організації. Вона й у цьому випадку не питала опінії українського православного громадянства, вдоволяючися щонайбільше вислуханням думки кількох поважних одиниць.

Але не хочемо цим сказати, що українське православне громадянство не доцінює ваги Собору. Цілком навпаки. І наскільки вже митрополія рішилася на скликання Собору — українське православне громадянство чекає на остаточний вислід боротьби за Собор та стоючи на давньому принципіяльному становищі, що Собор потрібний коли дійде до скликання його — візьме у ньому участь.

Факт, що в останній боротьбі митрополії за Собор українське православне громадянство направді стоїть збоку, як глядач, є льогічним вислідом тої політики митрополії, яку вона переводила протягом останніх девяти років. Ця політика досить прозора: коли йшов натиск на митрополію з боку уряду — тоді вона шукала порозуміння з українськими громадськими чинниками; коли знаходила вона спільну мову з урядом — тоді випроваджувала в поле українське православне громадянство. Ніхто не заперечуватиме, що ця політика є „мудрою“ для утримання рівноваги самою митрополією на вузькому відтинку її формально-правного положення, як керуючого органу Православної Церкви; але також кожний признає, що ця політика розбила саму Церкву на ворогуючі табори, внесла неспокій в нутро Церкви, спровадила велику проблему загального устрою Православної Церкви до дрібязкових справ, у яких непотрібно заабсорбувалася увага українського громадянства на місцях. Для розвязання цих маломістечкових справ вкладало стільки енергії віруюче православне громадянство, що не було вже часу на заторкання ширшої проблеми, якою є проблема Православної Церкви під Польщею, як правно-церковної організації віруючих. Боротьба за Собор (церкву) у Володимирі, справа о. Івана Губи, остракізм свящ. Н. Абрамовича, переведення українізації на місцях, голосна епопея з Луцьким Чеснохрестним Брацтвом, подорожі „риз“ з Володимира до Варшави — все це місцеві справи (виключаючи хіба справу Чеснохрестного Брацтва), біля яких зводили бій українські церковні авторитети, розвязувала руки митрополії, яка, врештою правила, як хотіла.

І коли вібрати всю енергію, яку українське православне громадянство витратило для поборення цих місцевих труднощів, в єдину силу — то вона без сумніву розвязала би бодай одну проблему: *обсадження волинської єпархії українським епископом.* Та, проте, ця преважна справа зводилася до того, що на засіданнях Церковного Комітету завжди констатувалося, що нема кандидата на епископа, бо один, хто міг би бути цим епископом — є жонатий; другий, хоч і не є жонатий, але хоче одружитися й не дає своєї згоди на перехід до духовного стану; третій, хоч і українець, і монах у чині архимандрита, не подобається більшости Церковного Комітету і т. д.

А тимчасом другий архимандрит висвячувався в чин епископа, замешкував у палатах кремінецького монастиря й правив консисторією волинської єпархії. Ба, навіть змінював українця на посаді ректора православної духовної семинарії. Цей другий архимандрит не був вже українцем, а москалем з походження й виховання. І як москаль — не потрібував подобатися чи не подобатися більшости Церковного Комітету.

Взагалі, церковні справи вимагають того, щоби їхнє ведення находилося в руках інтеліґенції, не обтяженої політичною боротьбою за інші цінности та працею на інших відтинках громадської діяльности. Чи не могло досі повстати, наприклад, релігійне товариство на Волині, як авторитетне заступництво інтересів православного населення? Чи не могло воно відбувати збори зїзди, анкети? Чи не могло видавати так потрібний для всіх обєднуючий релігійно-громадський часопис і формувати в цей спосіб громадську опінію? Чи не могло воно переводити богослужебні книжки на українську мову? І хто краще міг би взятися за цю відповідальну працю, як не наша інтеліґенція на північно-західніх землях, досить — треба признати — багата на інтелектуальні сили?

На жаль і в цій ділянці спостерігаємо цілковиту пасивність інтеліґенції, яка тягне ще й досі ярмо психічної неволі як спадщини по московській культурі, коли віруючий інтеліґент був синонімом реакціонера і коли атеїзм був ознакою поступовости!

Народня маса *вірує*, але не має культури, інтеліґенція має культуру, але *не вірує*. А в той же час питання навіть не полягає у „віруванні“ чи „невіруванні“, а лише в тому, чи бути Православній Церкві фортецею московського духа, чи підвалиною української національної ідеї. І фальшиво думає наша інтеліґенція, що це питан-

МИХАЙЛО ПОСАЦЬКИЙ.

Там, де нас нема...

II.

Коли людина хоче уладити собі життя, тоді показується, що вона в цьому є дуже невмілим мистцем. Всяка вибрана форма є рівночасно невдачею, є лише шматком, недосконалою частинкою того, чого ми в цілости хотіли. У нашій душі дрімав цілий світ бажань, а ми переляли їх лише в одну форму і зробили лише частину того, що хотіли осягнути. І коли мандруємо нашим шляхом відчуваємо, що він не наш „правдивий“ — ми тужимо за іншим.

Тому то наше подумане щастя завсіди находиться на тих далеких полях, осяяних сяєвом, які нас ваблять, а куди ніколи не дістанемося. Ми сягаємо туди лише нашою мрією, нашою тугою. І тому блукаємо, шукаємо річей, яких нема, мандруємо по чужих краях, місцях, плентаємося найрадше дорогами, якими ми ніколи не йшли, шукаємо чудесної, вимріяної, таємничої, словами невисловленої царини нашого власного життя, шукаємо себе самих. Та цього найти невсилі. Бо кожний крок наперед, простягає перед нами нові можливости, нові форми краси, нові мрії. Ніколи те, що є не є таке гарне як те, що не може бути.

Ніяке свято, ніяка забава не є такі гарні, як ті, де ми не були. Коли туди прийдемо, вони стають буденні, звичайні, може навіть нудні. Коли ми вийшли з великим трудом на найвищу гору, яка була для нас якби обіцяним місцем досі, як довго ми на ній не були, то вабить нас не той найкращий вид, яким тепер насолоджуємось, але онтам далека гора, хоча нижча, а все-ж далека від нас.

Не той корабель, на який ми всіли і котрим пливемо по морі, обіцює нам багато надій і невідомої будучности, а той, що саме побіч нас проплив і ген-ген в далечині згубився, а тільки ще високим стовпом диму дає про себе звістку під блакитним небом. Рожа, яку тримаємо в руках, не рівня тій другій, що в якімсь містичнім чарі, повна обіцянок, заквітла побіч неї на кущі. Місто, де ми не були, повне казочних можливостей і несподіванок. А коли туди ввійдемо, — сіра буденщина.

Звук рога або сопілки в тихім, далекім лісі під вечір... — Що за незбагнена краса, аж дрожю нас проймає... викликує найкращі спомини, мельодії всього минулого... А тимчасом це може тільки невдатна спроба сільського музики, який в ту пору не мав що ліпшого до роботи і вбивав свою нудьгу. Гість, який відмовив і не прийшов, цікавіший, ніж присутні; жінка, якої ніколи ми не бачили, найкраща. Слово на-пів обірване, недосказане — найглибший зміст з довгої розмови.

Над всіма річами в світі розпростерте якесь незглублене чудо неприявности. Усе лишається для нас так довго привабливе, як довго завішене в царині чогось можливого, чогось подуманого, вимріяного.

У всьому, що ми здобули, пропадає чар можливости. В обмеженні розвівається сон безмежности, що нас так довго кликала. Останньої мрії, останньої суті річей не осягне той, хто хоче схопити можливість в тверді межі дійсности. Щастя це таємнича, блакитна, казкова птаха, що десь далеко співає, а завсіди там, де тебе нема. Не пробуй за нею гонити і її ловити! А як що ти її справді зловив і з радістю тримаєш в руках, то знай, що ти рівночасно влучив в її серце!

Слава, щастя, достатки, — хто це все придбав, той переконався, що це звичайні, буденні річи, яких не варто було і здоганяти. Правдиве щастя — поза межами дійсности, н безмежі ідеалів, в запереченні дійсности.

Не те справжне щастя, яким ось жиємо, не та любов, яку здобули, не та розкіш, якої заживаємо стали не для нас правдивим щастям, а той далекий світ мрій, недоступний, недосяжний, що став предметом нашого бажання, нашої туги. Тому то все, що минуло, для нас завсіди найкраще і за тим тужимо.

Тужимо за молодими літами не тому, що вони були дійсно найкращі, а тому, що вони ніколи не вернуться. Тужимо за минулим коханням, бо воно видається нам серед сірої дійсности найідеальнійшим і найчистійшим, бо непробудним. Якими чудовими, шляхотними барвами змальовуємо ми кохану особу! Тільки тому, що її нема при нас. А нехай би вона лише зявилася — розвіється чар!

Ось та особа живцем стоїть перед нами. А проте той чар, яким вона нас здалеку вабила, той авреол, в який ми її вбрали, ті його перли і діяманти чомусь так розсипались..., а перед нами стоїть звичайна людина.

Ах, це кохання! Воно нам найбільше шепче до вуха, розповідає, обіцює, а в дійсності не уміє нам дати правдивого щастя. Вона саме найбільше — хоча сама цього несвідома — приносить нам розчарування. Ми так довго щасливі — чи можна взагалі це називати щастям?, — як довго ми мучимося і вганяємо за фантомом кохання; коли хочемо його стягнути з височин на землю, щоби став формою і тілом, миттю все розприскується, а нам на устах лишається лише терпкий усміх досвіду і розчарування. Бо тою особою, яку ми бачили в своїй уяві, була людина наших снів, нашої вимріяної краси, якої на світі ніде нема. Це була людина, окружена сяйвом і чаром, який був даром нашої власної душі. Це була людина, що виділа нашу любов через призму туги і снів, людина, з якою дійсно земна особа мало має що спільного і є лише її слабою, недосконалою відбиткою.

Тому то любов, правдива любов, це вічне шукання, запоморочена подорож з самоти в — самоту. І тому щастя любови тримаємо в наших руках, або померше, або — не тримаємо його зовсім.

Блеск на височинах, таємний звук з далечінь, занедбане свято, чуже місто, невідома людина, далекий край і чудова музика життя, від якого ми далеко, все, що можливе, що могло би статися, все що не є, а що не може бути, а що — preцінь може є... та ота глибока, незбагнена, а все до нас усміхнена тайна неприсутности — ось далеке, недосяжне щастя. І де маємо ми його найти? Ціле життя співає нам лише пісню траґедії і заперечення. Навіть та могутня сила, якою є кохання і до якої ми ціле життя зітхаємо, слухає тої сумної пісні і признає — своє безсилля.

— Щастя, де ти?

— Там, де тебе нема...

ки *виключно* національної політики. Ще більше воно є питанням *національно-громадської праці*, питанням не стільки сьогоднішнього дня, як нашого *завтрашнього*.

Всі дані кажуть про те, що українська церковна справа переходить зі стану депресії в стан активізації. Передовсім у звязку зі справою скликання Собору. Але й розчарування, що повстало в українському громадянстві північно-зах. земель, як наслідок легковажної політики декотрих наших православних „церковників", уступає місце здоровому зацікавленню церковними справами, оцінюваними з погляду ширшого національного інтересу. Проте, для пасивности північної української православної інтелігенції нема оправдання. Ця пасивність є надзвичайно прикрою, бо свідчить про атавізм пережитої неволі. Незалежно від Собору і його праць, українська інтелігенція зобовязана взятися за велике завдання щоденної праці над обміркуванням, угрунтуванням і спрецизуванням цілей українського православного громадянства, як і виробленням метод праці. Цій справі найкраще може прислужитися *національно-громадське православне товариство, яке видавало би релігійний орган, як трибуну української православної громадської опінії в церковних справах*.

Олександер Ковалевський.

До індійських подій.

Хто така Сароджіні Наіду?

Телеграми з Дарсану повідомили, що індійську поетку Сароджіні Наіду англійська поліція арештувала, коли вона проводила наступом 2.000 добровольців на магазин соли.

Земляки називають Сароджіні Наіду „першою та одинокою жінкою Індії". Наіду, наслідниця Гандія, живе подвійним життям, має наче два профілі. Перший — це портрет великої англійської поетки, вихованиці британських університетів, члена королівського літературного товариства, авторки кількох томів поезій, з яких найзамітніші „Золотий пил" і „Птах часу". Кохання, танець, весна, дитина, квітя, ліс, мрійники, бурлаки, сум, смерть, людська доля — це теми її глибоко ліричних поезій. Барвно бачить красу світа та поважно глядить у душу людини. Також матері, володарці Індії, присвячує свої поезії.

Попри англійську авторку є в ній індійська жінка, віддана свому народові, фемінїстка, вічева бесідниця, пропагаторка та дипльоматка, що зеднує симпатії для індійського руху.

Сароджіні Наіду сьогодні 52 роки. Вона дочка доктора Чатопадаї, славного брамінського вченого, педагога та міністра шкільництва. Її мати також писала бенгальські поезії. Родилася в Гайдерабаді, в могамеданській державі. Як 15-літня дівчина зазнайомилася зі своїм будучим чоловіком, сином знатної раджпутської родини. Не годилося дочці славного брамина через одружіння знизитися до чоловіка, що походить із військової касти. Сароджіні висилають в Англію. Там вона студіює, пізнає англійську культуру, головно літературу. При допомозі своїх англійських літературних приятелів, головно сера Е. Госсе, видала свої перші поезії. Вони мали успіх. Молода поетка посередничить Заходові в пізнаванні індійської культури. Ціла Індія обурена одружінням молодої жінки. Молодят бойкотують. Тоді Наіду живе для своїх четверо дітей, є зразковою господинею, матірю, жінкою.

Після амрітсарської трагедії, яка потягла за собою богато жертв, Наіду присвятилася політиці. Стала провідницею жінок, організує їх, закликає до громадського життя. Її великий талант красномовства зеднує їй прихильників, її обожають, а Індія має чимраз більше симпатії. Між англійськими членами Лейбур-Парті має приятелів. Студіює положення індійців у Південній Африці. Їй вдається поліпшити їх суспільне положення. У 1925 р. була головою Індійського національного конгресу, в 1928—29 році подорожувала по Америці, виголошувала промови, переконувала. Минулого року брала участь у жіночому конгресі в Берліні. Була й у Празі, де зазнайомилася з президентом Масариком. При славному привітанні, яке їй приготовили земляки після повороту у рідний край, накликала до згоди між могамеданцями й індійцями, пригадувала свому народові принципи політики супроти меншин, основаної на пошанівку нац. меншин. Наіду не має власної політичної програми. Її значіння лежить у силі її особовости, в ясности мети, якою є воля народу. Від Гандія переняла принцип пасивного спротиву, але вона не є така радикальна, як він і має богато прихильників і серед могамедан. Індійці її обожають. Небогато жінок осягло такий вплив, як Наіду. Образ жінки, окруженої вояками, яка чекає, що здобуде те, що належиться її народові, гарний тим, що зпоза його наївности просвічує велика віра цілого індійського народу в оконечну перемогу справедливости. За Наідою з її пасивним спротивом стоять тисячі й тисячі індійців. Не будуть воювати збройно, а меч, як це колись проголосила Наіда, буде викутий лише з їх костей. Нема для індійців жертв, на які вони не булиб готові, щоби здобути волю.

За зміну статуту.

Надзвичайний Загальний Збір „Рідної Школи".

В четвер, 22. ц. м. зібрався у Львові в салі „Ремісничої Палати" Надзвичайний Загальний Збір Товариства „Рідна Школа" для вирішення одної справи: зміни статуту Т-ва. З огляду на те, що Зїзд скликано на будний день, явилося на ньому всього 110 умандатованих делегатів, які далеко не заповнили великої салі. Зате є з того та видима користь, що наради мають наскрізь діловий характер і відбуваються в атмосфері річевости і спокою. Поза делегатами є на Зборах ще й кількананять звичайних членів, що в характері гостей розсілися на галерії, а також кількох представників преси.

Збори отворив точно в год. 10. голова „Рідної Школи" радн. Ілля *Кокоруда*, що повитав присутніх і подав до відома, що Зїзд скликано виключно для ухвалення нового статуту. Опісля посол М. *Струтинський* зреферував проект нового статуту Т-ва, перейшовши всі намічені зміни в поодиноких параграфах. Дрібних змін у тому статуті доволі багато, але вони менше важні. Найважнішу зміну передбачує новий статут у § 25, який каже, що виконним органом Т-ва є Дирекція, зложена з трьох платних директорів (або їх заступників), начальників відділів: адміністраційно-фінансового, організаційного і шкільного. При цьому референт зазначив, що є ще й інший проект (дир. Кузьмовича), по якому агенди Т-ва мав би вести один начальний директор. З уваги на те, що зміна статуту „Р. Ш." справа великої ваги, від рішення якої залежатиме або поважний розвиток Т-ва або такий-же його упадок, референт просить делегатів висказатися до тично запропонованих змін статуту з найбільшою розвагою.

В дискусії ґенеральній промовив перший д-р *Ревюк*, який заявив, що зміна статуту „Р. Ш.", яка має таке далекосягле значіння, як слід не підготовлена, а тому делегати не в силі нині висказатися, чи пропоновані зміни доцільні, чи ні. Дальше вказав на деякі непослідовности в статуті або на точки, що мусять викликати менше чи більше застереження. Промовець переконаний, що з нинішнім статутом Збори не дадуть собі ради і тому ставить внесення, щоби нинішні Збори не ухвалювали нового статуту, тільки уважали себе анкетою, якої голос буде основною напрямною для доцільного вирішення цієї важкої справи.

Подібне становище заняв і д-р *Ваньо*, що виголосив довшу промову, в якій намітив м. ін. і шляхи, що довелиб до того, аби „Р. Ш." стала справді всенаціональною установою і була як слід матеріяльно забезпечена. Промовець бажав би оперти організацію „Р. Ш." на обовязковости, а не на жебранині, так, аби „Р. Ш." мала під собою якнайтривкіші підвалини й обєднувала справді весь український нарід. Д-р Ваньо заявився проти Дирекції, а за виробленням організаційного статуту для службовиків „Р. Ш."

З черги промовляв дир. *Кузьмович*, що прихилився теж до думки уважати нинішній Зїзд анкетою в справі нового статуту. На думку бесідника в запропонованому статуті є дещо неясного, а дещо недоцільного, тому слід наперед усі ті зміни основно передискутувати і щойно згодом їх ухвалити.

Промовляв іще студ. *Кравців*, що вказував на деякі хиби нового статуту, і проф. *Гриневецький*, який виступив різко проти проектованої у статуті Дирекції, котру слід зовсім счеркнути, бо вона в нинішніх умовинах і недоцільна і просто неможлива, а зате заявився за збільшенням праці і скріпленням довіря до „Р. Ш." серед нашого загалу.

Дискусію замкнено, після чого промовляли ще коротко: проф. **Березовський**, що поставив внесення усунути з денного порядку зміни статуту, а зате перевести над цією справою дискусію; д-р **М. Коновалець**, який вказав на те, з якою увагою підготовляла цю справу Головна Управа і який погодився також на те, аби Збори уважали себе анкетою; і вкінці референт пос. **Струтинський**, що іменем Гол. Управи приєднався до становища всіх попередніх промовців, себто заявився за тим, аби Збори не рішали зміни статуту, тільки перевели в цій справі дискусію.

В голосуванні зібрані делегати прихилилися однодушно до цього становища і таким чином Збори для зміни статуту перемінилися в анкету.

В цьому місці заряджено коротку перерву.

По перерві розпочалася наскрізь ділова дискусія, в якій забирали ще раз голос майже ті самі промовці, що передполуднем. З нових учасників дискусії відмітимо проф. **Дрогомирецького** з Рогатина, що домагався м. і. ухвалення прагматики для службовиків „Р. Ш.", й о. прал. **Куницького**, що обстоював думку про доцільність Дирекції в „Р. Ш." з тим, що її оконечне оформлення спрецизує кодифікаційна комісія. В цьому зрозумінні й принято остаточно відповідну постанову, за якою заявилася більшість учасників Зїзду.

Замкнув Збори короткою промовою в год. 5. попол. о. мітр. Базюк, в якого руках спочивав їх провід пополудні.

Що є і що не є політикою?

(Лист до Редакції.)

Львів, дня 20. травня 1930.

Високоповажаний Пане Редакторе,

Просимо Вас не відмовити надрукувати на сторінках Вашого часопису отсю нашу заяву:

У спростуванні управи кооперативи „Українське Народне Мистецтво" і редакційної колегії журналу „Нова Хата", яке появилося до статті п. М. Рудницької під вище наведеним заголовком („Діло" ч. 109. з 20. травня ц. р.) находимо деякі незгідні з правдою твердження, які зачіпають нашу установу та її Головний Виділ. Тому вважаємо своїм обовязком довести до відома Філій і Кружків Союзу Українок та ширших кругів громадянства, що слідує:

1. В уст. 2. цього спростування заперечується факт, що кооператива У. Н. М. була заснована заходами С. У. у Львові, а твердиться, немов вона була заснована з почину промислової секції С. У. Таке ставлення справи не відповідає правді тому, що секції, які істнують при Головному Виділі С. У. не є самостійними установами, а істнують лише як виконний і технічний орган Гол. Виділу. Тому признання, що кооперативу „У. Н. М." засновано секцією С. У. є тим самим ствердженням, що „У. Н. М." повстало з ініціятиви „Союзу Українок". (Докази: Статут С. У., правильник секцій, протоколи засідань Гол. Виділу).

2. У тому самому уступі находимо докір під адресою теперішнього Гол. Виділу, що його члени не цікавились у 1925 р. відновленням кооперативи У. Н. М. Ясна річ, що це не є ніяким закидом проти Гол. Виділу, як цілости та не зменшує прав і обовязку голови С. У. і Головного Виділу, як централі всіх жіночих організацій, цікавитись кооперативою „У. Н. М." та слідкувати за напрямом її діяльности.

3. Відносно закиду поміщеного в уст. 5. спростування, немов С. У. надіслав „Новій Хаті" резолюції своїх Загальних Зборів з тримісячним опізненням і тому поносить відповідальність за їх непоміщення, ствердкуємо з цілою рішучістю, що Головний Виділ вислав резолюції до всіх часописей рівночасно. Коли „Нова Хата" не помістила резолюцій у свому найблищому числі, себто в числі за лютий ц. р., Головний Виділ вислав їх ще раз порученим листом, бо заходила можливість, що попередня посилка, вислана як друк, не дійшла до рук редакції „Нової Хати". Одначе „Н. Х." не надрукувала і тим разом резолюцій (себто в числі за березень ц. р.) та навіть не відписала на письмо Гол. Виділу. Тоді то Гол. Виділ доручив голові п. Рудницькій вияснити причину непоміщення резолюцій Заг. Зборів в устній розмові з директоркою „У. Н. М." п. Макух-Павликовською. П. Макух-Павликовська дала п. Рудницькій слідуючу відповідь: „Нова Хата" не помістила резолюцій С. У. тому, що безпосередньо передтим редакторка „Н. Х." п. д-р Фуртак-Деркач без відома управи кооперативи відмовилася помістити аналогічні резолюції проти большевицького терору, ухвалені Чехо-Словацькою Лігою миру й свободи. Хоча управа кооперативи не погоджується з тим самочинним поступком п. д-р Фуртак-Деркач, то „для консеквенції" мусіла відкинути також протирадянські резолюції Загальних Зборів С. У. Такого роду „вияснення" не могло вдоволити Гол. Виділу і тому він доручив своїй заступниці піднести цю справу на Заг. Зборах кооперативи „У. Н. М.". Одначе на тихже Заг. Зборах подала друга директорка, п. Стефанія Чіжович інші мотиви непоміщення резолюцій С. У., а саме, що резолюції буцім-то були за довгі, що лист С. У. до редакції „Н. Х." у цій справі був нечемний (на ділі лист був дуже чемний, писаний у товариському тоні, що стверджено в міс-

ця на Заг. Зборах). На запит, чому редакція „Н. Х." не відписала на лист С. У., п. Ст. Чижович подала як причину, що С. У. не долучив почтового значка на відповідь. Докази: книга переписки С. У., копії листів, протоколи засідань Гол. Виділу.

4. В уступі 5. робиться Гол. Виділові тяжкий закид, немов то він „свідомо" пропустив ту резолюцію своїх Заг. Зборів, яка дотичила кооперативи „У. Н. М." Цей закид опрокидуємо з цілою рішучістю і беручи на свідків делеґаток наших філій і Кружків, присутніх на Заг. Зборах С. У., стверджуємо, що резолюції подані до преси і розіслані обіжником нашим Філіям і Кружкам є згідні у свому змісті з резолюціями, ухваленими на Заг. Зборах, та що Гол. Виділ, виконуючи наложений на нього Заг. Зборами обовязок, перевів лише стилістичну редакцію тих резолюцій. Докази: протокол останніх Заг. Зборів С. У., протоколи засідань Гол. Виділу, обіжник С. У. ч. 1. з 1930 р.

5. Теперішний Гол. Виділ не може поносити відповідальности за те, що в минулих роках не надсилано постанов Заг. Зборів редакції „Нової Хати" (уст. 5. спростування). Стверджуємо, що напротязі півтора року, себто від коли Союз Українок працює під проводом теперішньої голови і виділу (який з дуже малими змінами є такий сам, як попереднього року) ми робили всі спроби навязати найкращі дружні відносини з кооперативою „УНМ" (наприклад: скликання Союзом Українок анкети в справі спільної акції плекання народнього мистецтва і зберігання народньої ноші, присвячення цій справі 2 рефератів на Заг. Зборах С. У., запрошення „У. Н. М." і „Н. Х." на товариські сходини та на наші Заг. Збори і т. і.)

Про прихильність С. У. до „У. Н. М." свідчить також факт, що коли тільки доходили до нас якісь замітки відносно діяльности „У. Н. М." або його журналу, ми в найкращій інтенції інформували про них управу кооперативи. І так, коли літом 1929 р. Союз Українок Канади звернувся до нас з зажаленням на „Нову Хату", що вона вихваляє журнал п. з. „Робітниця", яку видають у Канаді комуністи, тоді голова п. Рудницька і містоголова п. Шепарович інтервеніювали у цій справі у п. Макух-Павликовської. В присутності наших заступниць зробила п. Макух-Павликовська з приводу замітки про „Робітницю" докір редакторці п. д-р Фуртак-Деркач, у відповідь на що редакторка назвала становище Союзу Українок Канади „зоольоґічним шовінізмом". Таксамо, коли дійшло до нашого відома, що радянський віцеконзуль Григоріїв твердить, немов „У. Н. М." одержало від радянського уряду 2.000 долярів, ми льояльно довели це до відома кооперативи, даючи їй таким чином змогу очиститись з цього закиду.

6. Стверджуємо, що п. М. Рудницька виступала на Заг. Зборах кооперативи „У. Н. М." не у власнім імені, а як уповноважнена представниця С. У. і в такому характері звернула увагу на деякі яскраві промахи журналу „Нової Хати". Неправдою є, немовби п. М. Рудницька ставила внесок перемінити „Нову Хату" на громадсько-політичний журнал (уст. 9. спростування). Говорилося тільки про потребу сильнішого підкреслення громадського характеру журналу (на минулорічних Заг. Зборах піднесла цю саму справу п. К. Малицька), але голосування над тим побажанням не було. З формальної ухвали абсолюторії, яка звичайно відноситься до рахункової сторони діяльности, не можна витягати висновків щодо одобрення дотеперішнього напряму редаґування „Нової Хати".

7. Неправдою є, що п. Рудницька при голосуванні знайшлася зі своїми внесками у зникаючій меншости (уст. 13.), а правдою є, що одинокий внесок, який п. Рудницька поставила в імені С. У. а саме внесок в справі вибору 3 членів Надзірної Ради, був принятий Заг. Зборами проти внеску п. К. Малицької, яка пропонувала перейти до денного порядку над кандидатурами, виставленими Союзом Українок. На три опорожнені місця у Надзірній Раді запропонувала п. Рудницька в імені С. У. 6 кандидаток, з яких дві (п. О. Бачинська зі Стрия і п. Ракова) були вибрані Загальними Зборами одноголосно, а третя (п. Боньковська) більшістю голосів. Щодо другого внеску, а саме, щоби позбавити С. У. дотеперішніх його статутових прав виставляти кандидатів до Надзірної Ради „У. Н. М.", до внесок цей вийшов не від п. Рудницької, а від п. Малицької. Проти цього виступила п. Рудницька в імені С. У., але більшість Заг. Зборів пішла дійсно за внеском п. Малицької, не зважаючи на становище Ревізійного Союзу, який застеріґся, що до правосильної зміни постанови статуту Кооп. „У. Н. М." відносно способу вибору Надзірної Ради треба наперед уасснати згоду Ревізійного Союзу на таку зміну і поставити цю справу на порядку нарад Загальних Зборів.

8. Вкінці вважаємо за наш обовязок станути в обороні голови С. У., якій авторки спростування, роблять тяжку кривду, закидуючи їй, що вона свідомо ділає на некористь кооперативи У. Н. М. Стверджуємо, що закиди, які п. Рудницька піднесла в імені С. У. проти напрямку „Нової Хати" на Заг. Зборах „Укр. Нар. Мистецтва" не були на Заг. Зборах опрокинені як безпідставні, навпаки ні один з тих закидів не найшов вдоволяючої відповіді зі сторони управи У. Н. М. В дискусіях переведених на Гол. Виділі С. У. в справі відносин в кооперативі У. Н. М. і журналі „Н. Х." п. Рудницька завсіди впливала на рішення якнайбільш компромісові і лаґідні супроти кооперативи У. Н. М. Коли наприклад поставлений був на Гол. Виділі внесок, щоби з уваги на відкинення „Новою Хатою" резолюцій Зїзду С. У. звернутися до Філій і Кружків С. У. з зазивом відмовити дальшу піддержку цьому журналові, тоді голова п. Рудницька рішучо противилася тому внескові мотивуючи, що не слід нищити національну установу, а лише треба змагати до переведення в ній санації відносин, себто усунення з неї кількох одиниць з інтернаціонального табору. Докази: протоколи засідань Гол. Виділу.

9. С. У. поділяє становище п. інж. Юліяна Павликовського, що „у проводі наших національних установ одиницям антинаціональної закраски або „роздвоєнцям" не місце! Стан, який під тим оглядом сьогодні декуди істнує — неприродний і шкідливий!" (гляд. „Діло" ч. 106 з 16. ц. м.) Ми нічого іншого не бажаємо, лиш усунути цей „неприродний і шкідливий стан" у кооперативі У. Н. М. та в журналі „Н. Х." та віримо, що жіноцтво цілого краю, зорґанізоване в Філіях і Кружках С. У., яке недавно на Заг. Зборах нашої установи наділило нас своїм довірям, солідаризується з нами у наших зусиллях до переведення непохитної національної лінії в усіх жіночих установах.

Ухвалено одноголосно на засіданні Головного Виділу „Союзу Українок" дня 20-го травня 1930 р.

ЗА ГОЛОВНИЙ ВИДІЛ СОЮЗУ УКРАЇНОК:

О. Шепарович, заступниця голови. *Н. Войнаровська*, секретарка.

Наступ 7000 індійців.

З Льондону повідомляють: Після першого наступу на склади соли в Дарасані, якому проводила (арештована опісля) поетка Наїду Сароджіні, індійці утворили новий відділ із сім тисяч людей, що знову наступив на саліни. До протинаступу пішло 500 поліcменів. Бій тревав більше ніж дві години. На побоєвищі остало 300 закровавлених і поранених бамбусовими дрючками індійців. Наступаючі мали ножиці до перетинання кільч. дротів, якими окружені були саліни. За наступаючими йшов відділ інд. червоного хреста, що ніс поміч раненим.

Б. міністр Чехович виступив із ББ.

Бувш. мін. Чехович соймовий посол із клюбу ББ. у письмі до президії ББ повідомляє, що зголошує виступлення з ББ. Журналістам сказав Чехович, що бажає, аби справа його обвинувачення за переступлення бюджету була якнайскорше поладнана.

Шпіонажа?

„Ґазета Поранна" повідомляє нібито перед кількома днями поліція викрила у Сх. Галичині, головнож у копичинецькім повіті шпіонську аферу, якої нитки сягають і до Львова, бо й у Львові переведено арештування в звязку з тією справою. Влада безпеки, твердить згад. часопис, від довшого часу піддала обсервації Олену Бураковську та Мих. Стефанишина в Копичинцях, проти яких нібито мала докази, що займаються шпіонажею. Інвіґіляція нібито дала докази, що згадані особи мають звязки з аґентами чужої держави, яким доставляють інформацій. Стверджено теж нібито, що для Бураковської та Стефанишина працювали особи, про яких спершу годі було вірити, щоби вони могли займатися шпіонажею. Особи ті це: Тад. Янклевич, урядовець староства в Копичинцях, д-р Лев Бекенбах адв. кандидат із Гусятина. Усіх чотирьох арештували. Крім того нібито ствердили, що для Бураковської та Стефанишина працювала ще одна особа, що доставляла дуже цінні дані з госп. ділянки. Є це урядовець Банку Господарства Краєвого у Львові Юліян Грабович (зам. при вул. Зеленій ч. 50). Грабовича арештували.

З судової салі.

Присуд у розправі за вбивство С. Твердохліба.

Дня 22. травня оборонець д-р Західний поставив ряд внесень, а саме на: 1) відчитання урядової переписки в справі приставлення на розправу св. Вечоркової, 2) відчитання статті „Діла" з 29. вересня 1930 р. для доказу, що справа обвинувачення Пшетоцькою старшин української армії в Йозефові мала еротичний підклад 3) відчитання записок із щоденників про самовбийчий замах Вечоркової в грудні 1924 р. на доказ, що вона є в стані психози, 4) відчитання листа Ілька Мандзія з Братислави з 7. III. 1930 р., в котрім той Мандзій твердить, що Пшетоцька любила фантазувати, 5) оглянення одної фотоґрафії з 1921 р. на доказ, що за кілька літ Пшетоцька змінилася так, що обв. Пасіка міг її не пізнати, 6) відчитання свідоцтва моральности, виставленого війтом у Білогорщі, 7) відчитання шк. свідоцтв обвинуваченого, що він скінчив пять кляс реальної школи, отже вчився.

Трибунал після наради прихилився до внесення 1, 5 і 6. Інші відкинув.

Опісля відчитано питання для лави присяглих. Перше питання йшло в напрямі душегубства, друге в напрямі публичного насильства (обвинуваченому закидають, що брав свого часу участь у нападі на Ставропіґію) і третє в напрямі співучасти в убивстві.

Опісля прокуратор д-р Мостовський у довшій промові мотивував акт обвинувачення. Після прокуратора виголосив майже 3-годинну промову оборонець д-р Західний, виказуючи безпідставність обвинувачення, що основане головно на невіродостойних зізнаннях Пшетоцької-Вечоркової.

Після промов присяглі судді пішли на нараду. По хвилі вернулися та зажадали скреслення з першого основного питання слів „зрадливо-підступний". Трибунал згодився на це а присяглі судді знову пішли на нараду. В год. 4. голова лави присяглих відчитав вердикт, на основі якого *присяглі судді на перше питання в напрямі душегубства з викресленням слів „зрадливо-підступно" відповіли 8 голосами „так", 4 голосами „ні". Питання друге про злочин публ. насильства присяглі судді заперечили 12 голосами, а відповідь на третє питання з причини потвердження першого питання відпала. Трибунал після наради на основі тієї ухвали присяглих суддів засудив обв. Пасіку на кару 10-літної тюрми з приноровленням амнестії з 3. травня 1928 р., на основі якої дарували йому 1/3 часть визначеної кари.* Як злагіднюючі обставини суд приняв факт, що обвинувачений не був іще ніколи караний та що в хвилі закидуваного йому вчинку не мав іще 20 літ. Оборонець д-р Західний заповів, що внесе касацію. Прокуратор не заявився. На салі розправ була мати обвинуваченого, яка присуд приняла ревним плачем.

Кілька тисяч бочок пива на привітання „Цепеліна".

(АТЕ) Згідно з ост. радіотелеґрамою, Цепелін був 22. травня в год. 5 і пів середнеевроп. часу 1350 км. від Пернамбуко. Біля 10. год. перелетить над рівником. У Пернамбуці роблять приготування для прилету „Цепеліна". М. і. спровадили кілька тисяч пива, яке випють на вел. народньому банкеті.

Новобранці уставили барикади?

ПАТ повідомляє з Білої Підляської, що в Сімятичах новобранці річника 1908 у нетверезому стані почали на вулицях авантюри. Колиж побачили, що надходить поліція, уставили барикади. Поліція ексцеси скоро зліквідувала, а арештованих передала військовій владі.

Сирія — республикою.

Вис. французький комісар Левантен де Понсо промульґував нову конституцію Сирії, що покликає до життя сирійську республику з президентом, музулманином і парляментом, вибираним що 4 роки. Уступ 1-ий конституції постановляє, що окр. Олександрети й далі має користуватися привілеєм широкої автономії. Спеціяльні постанови забезпечують права й обовязки Франції як мандаторки аж до хвилі заключення договору, що за згодою Ліґи Націй означить точно умовини приноровлювання принципів мандатового устрою згідно з пактом Ліґи.

З днем 1. червня ц. р. здержуємо висилку нашого часопису всім Вп. Передплатникам, що залягають з передплатою.

НОВИНКИ

— **Черче. Відкриття першого сезону дня 1. червня.** В першому сезоні знижені ціни. Проспекти і подрібні інформації висилає управа заведення. — Черче, почта Рогатин, або Дирекція Спілки — Львів, Ринок 10/I. Центробанк.

— **Паперові 5-золотівки треба виміняти до 30. червня.** Польське мін-ство скарбу пригадує, що 5-золотові банкноти з датою емісії 25. жовтня 1926 р. тратять характер правного платничого засобу з днем 30. червня 1930 р. Від 1. липня 1930 р. до дня 30. червня 1932 р. ті банкноти можна вимінювати в центральній державній касі, скарбових касах і в відділах Банку Польського. Після 30. червня 1932 р. згадані установи не мають обовязку вимінювати тих банкнотів. Пятизолотові банкноти з датою емісії 1. травня 1925 р. стягнені з обігу на основі розпорядку мін-ства скарбу з дня 4. лютого 1929. будуть вимінювати лише до дня 30. червня 1931 р.

— **Панахида за душу пок. С. Петлюри.** Відділ Т-ва „Український Центральний Комітет" у Львові сповіщає українське громадянство, що в неділю 25. травня ц. р. в 1. год. дня відбудеться в Свято-Юрській православній церкві при вул. Францішканській в українській мові панахида по бл. пам. Голові Директорії і Головнім Отамані військ Української Народньої Республики Симоні Петлюрі і всіх поляглих за волю України. Панахиду відспіває український хор під управою радн. Т. Купчинського.

— **Практичний пасічницький курс у Львові.** Від 5—9. червня ц. р. Т-во „Сільський Господар", Львів, Зіморовича 20, влаштовує практичний пасічницький курс. На курсі викладатимуть наші кращі пасічники. Практичні вправи відбудуться в пасіці Т-ва на Ялівці. Курс є безплатний. За харчі і приміщення старається кожний курсант для себе. Зголошення просимо слати на адресу: Т-во „Сільський Господар", Львів, вул. Зіморовича 20.

— **Черешні, не редька.** У Львові можна вже дістати черешні. За 2 зол. — фунт. Кому за дорого, той покищо вдоволяється редьківкою — вязанка 10 сот.

— **Гинуть як мухи.** Урядовець львівського т-ва обезпечень Шимон Герштань застрілився в поїзді в дорозі до Варшави. — У селі Туринка (Жовква) підчас бійки парубки пробили ножем Василя Щербу. — У селі Блищиводи (Жовква) хтось застрілив селянку Параньку Кіт; підозрівають мужа, який буцімто вийшов зі села. — У Кудобинцях (Зборів) найдена на полі граната розірвала 17-літнього Василя Рибаса.— У Станиславові повісився власник крамниці з обувю М. Кліновський з причини фінансових клопотів. — В. Балацький зі Скваряви пробував їхати зі Львова залізницею без білету, на даху вагону. Перед Красним хотів вискочити та вдарив головою об залізничий міст і згинув.

— **Ріжні вістки.** Франція купила в держ. банку золота на 2 міл. фунт. шт. — У Румунії є пересвідчення півофіціяльних кол, що князь Карло зможе небавком вернутись до краю. — Цього місяця ввійде в обіг у Німеччині нова монета 3 марки з портретом славного майстерзінгера Вальтера з Фогельвайде, в 700-ліття його смерти; монету назвуть „вальтерталер". — 17. ц. м. минуло 40 літ від першої вистави опери Масканія „Кавалерія рустікана" в Римі. — У всій Німеччині введуть від 1931 р. підвишку на комірне. — У Румунії появилась масово саранча. — У змаганнях вітрильних пароплавів з Англії до Австралії нагороду здобув англ. вітрильник, що переїхав цей шлях у 110 днях. — Макс Райнгардт має намір вирежісерувати нову тонову фільму Штравса „Лилика", або Офенбаха „Париське життя". — Бернард Шов, що мав приїхати до Варшави на зїзд „Пен-Клюб"-у, не приїде з причини недуги своєї жінки. — 25. ц. м. святкуватимуть у Варшаві 50-ліття наукової праці визначного гуманіста проф. Т. Зелінського. — У Голяндії заступають вітряки електричними млинами; стародавні зразки млинів залишаються на спомин у фільмах.

— **Зачинили оперу в Катовицях.** Опера в Катовицях пішла слідами неодного театру в світі; її бюджет не міг видержати супроти реальних обставин. Артисти катовицького театру счинили крик, що замість польської опери приїде німецька. На цей крик попливуть імовірно збірки і оперу знову відчинять на якийсь час. А за той час тонова фільма знову пригадає свою силу. Навіть той, хто може слухати через радіо в Катовицях світових співаків, не потребує слухати місцевих.

— **Жертви лікарів у Любеці.** Від кількох днів маємо щодня нові вістки, що в Любеці вмирають діти наслідком защіплення їм протичахоточного середника, винайденого вченими Інституту Пастера в Парижі. 18 дітей померло, а 50 є в небезпеці. Німецька преса заговорила про шкідливість винаходу франц. лікарів. Тимчасом проф. Кальмет, учений світової слави і співробітник д-р Ґуезі заявляють, що випадки в Любеці мусять бути наслідком якоїсь помилки лікарів, тому, що в тисячах інших перевірених випадків протичахоточний середник давав тільки позитивні висліди.

— **Веселі шахісти.** В однім мадярськім місті (в таких випадках можна назви і не згадувати!) місцеві шахісти прийшли до оригінальної ідеї. Рішили, що фігури на шахівниці можна заступити чимсь розумнішим, ніж патичками, які представляють короля та вежу. Королем зробили фляшку шампана, королевою фляшку старого бургунда, а інші фігури були також фляшками з ріжними родами мадярських вин. Звичайні вояки мали в собі звичайну горілку. Гра йшла за... фігури. Кожний, хто виграв якусь фігуру, мусів її випити. Врешті виявилось, що виграв партію не той, хто грав найкраще, бо заки дібрався до короля — не володів уже своєю головою.

— **Які хто має клопоти.** З нагоди 100-ліття незалежности Бельгії, бельг. король Альберт дістав від португальського уряду святочний дарунок: 24 фляшок мадери і портвейну з 1830 року. Є дарунки, що насувають цілі проблеми: що з ними зробити? Цими проблемами, залюбки займаються ті, що мусять щодня записувати стирти паперу — денникарі. І бельгійські денникарі почали думати голосно: Чи має король випити це вино сам чи... весь бельгійський народ, чи може треба його зберігти на яке дальше свято, може знову на 100 літ пізніше. І рішили: Старе 100-літнє вино треба випивати поволі підчас свят у честь незалежности Бельгії при тостах на здоровля бельгійського народу.

— **Цирк Станевських** у Львові, площа Бема, нині, в год. 8. вечором, велика програма 16-и світових атракцій. В суботу та неділю по два представлення: в год. 4-ій пополудні та в год. 8. вечором.

З театру.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: *„ТОСКА"* ПУЧІНІЯ. Виступ *Голинського.*

Приїхавши після закінчення сезону в харківській українській опері до Львова, виступив М. Голинський гостинно у львівській опері в „Тосці", в якій відспівав свою пописову партію, маляра Каварадоссі. В ролі Тоски виступила відома співачка Плятівна, що саме того дня святкувала 10-ліття своєї мистецької карієри. А що партію тирана Скарпії співав цим разом молодий, свіжий барітон Плонський, то обсада головних партій цього вечора була справді першорядна.

Як і можна було надіятися, Голинський підбив собі численно зібрану публику зараз на вступі першої дії, відспівавши прегарно відому любовну арію, що дала широке поле до попису його могутньому голосові. Вже після відспівання цієї арії публика улаштувала йому овацію при отвертій сцені. А після відспівання головної пописової арії в III. акті понеслися по салі справді гураґанні оплески, що були голосним виявом признання для праці нашого артиста і його голосу, про який ми на отсьому місці вже нераз писали з найбільшими похвалами.

ВЕЛИКИЙ МІСЬКИЙ ТЕАТР: *„ТРОЯНДИ З ФЛЬОРИДИ"* — оперетка. Виступ *Кульчицької.*

В оперетці помершого недавно передчасно австрійського композитора Л. Фалля виступає тепер на сцені міського театру в титуловій партії замісць оперової співачки Окопської — примадонна львівської оперетки І. Кульчицька. Її виступам у новій оперетці товаришить постійно великий успіх, бо гарний голос п-і Кульчицької за останній рік сильно скріпився і виплохотнів, а до того співачка орудує ним незвичайно легко. До успіху співачки причиняється теж добра і свобідна її гра, граціозний танець та гарні строї, що притягають увагу особливо жіноцтва. Обсада інших партій без змін. *І. Н.*

Зі спортового життя.

УКРАЇНА— ЧОРНІ (Ліга).

Відплатні змагання між поменшими дружинами, які відбудуться вже в найближчу неділю 25. травня в год. 11. передпол. на грищу Чорних, викликали велике зацікавлення серед ширшого загалу нашого громадянства. Обі дружини, які вправляють під проводом тренера світової слави п. Штрнада, починають набирати доброї форми, яку вже було видно на змаганнях „України" з „Польонією" в Перемишлі і „Чорних" з „Гасмонеєю" і „Погонею" у Львові. Хто хоче побачити інтелігентну, товариську гру, позбавлену всякої брутальности, яка так часто трапляється у змаганнях за мистецтво, хай вибереться на недільні змагання двох чільних дружин!

„БЕРКУТ" і „СЯН" У ЛЬВОВІ.

До участи в спортових ігрищах Сокола IV., які відбудуться в неділю 25. травня ц. р. на площі С.-Б., зголосились обі наші дружини з Перемишля, а саме „Беркут" і „Сян". Дружина „Беркута" розіграє змагання у відбиванці та кошиківці зі Соколом IV., а дружина „Сяну" змагання в коп. мячі.

ПРОГУЛЬКА НАКОЛЕСНИКІВ.

Секція наколесників С. Т. „Україна" уладжує в неділю 25. ц. м. прогульку до Жовкви (34/68 км). Збірка в год. 10. рано біля „Народньої Торговлі". Поворот вечором. Гостям раді!

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр:

Пятниця, 23. травня, год. 7·30 вечором „Троянди з Фльориди"

Субота, 24. травня, год. 3·30 попол. „Венецький купець".

Субота, 24. травня, год. 7.30 вечором „Троянди з Фльориди".

Малий Міський Театр:

Пятниця, 2. травня, год. 7·30 вечором „Кепський шеляг".

Субота, 24. травня, год. 7·30 вечором „Кепський шеляг", комедія.

Цирк:

Пятниця, 23. травня, год. 8. вечором. У цирку Станевських на площі Бема інавгураційна вистава.

Кіна.

АПОЛЬО: Звукова фільма: „Шалена дівчина". Ганка Ордонівна у звуковім додатку.

КАСІНО: Паперовий любовник. Люди без завтра.

КОЛЬОСЕИ: Таємний поліцай (Еді Польо) і комедія.

КОПЕРНИК: Марш Радецького.

ЛЕВ: Його невільниця.

МАРУСЕНЬКА: Звукова фільма: „Шампанське життя" (Нансі Керел).

ОАЗА: Місто чудес (Фербенкс, Люпе Велез).

ПАЛЯС: Звукова фільма: „Христина" (Джанет Гейнор, Люсі Дорен, Руд. Шільдкравт).

ПАН: Еспанський соловейко (Ґрета Ґарбо) і Циганський хор.

ПАСАЖ: Бездоганний лицар (Том Мікс.)

ПРОМІНЬ: Пожежа сердець.

СТИЛЕВЕ: Князь кохання (Джан Ґільберт) і комедія з Колін Мур.

ФАТАМОРГАНА: При ватрані. (Віра Холодна. Рунич, Полонський).

ХИМЕРА: Моя жінка — твоя жінка (Клара Бов, Біллі Дов.)

УТІХА: Подружжя на злість (Бастер Кітон).

Програма радіо.

Субота 24. V. 1930.

ЛЬВІВ (385,1) 17·45 Трансмісія з Вильна; діточа програма. 19·10 Всячина. 20·00 Фейлетон з Варшави. 20·45 Фортепян. **Варшава** (1411,7) 18·45 Всячина. **Познань** (334,8) 19·25 Інтерлюдія муз. **Катовиці** (408,7) 19·00 Муз. інтермеццо. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·10 Концерт хору. **Ляйпціг** (259) 16·15 Веселі народні пісні. **Копенгаген** (281) 21·45 Вечір легкої музики. **Льондон** (356,3) 19·40 Концерт. **Штутгарт** (360) 20·00 Народня авдиція. **Франкфурт** (390) 20·45 Легка музика. **Букарешт** (394) 20·00 Хор з „Кармен" **Берлін** (418) 18·40 Пісні. 19·45 Нова муз. до танців. **Рим** (441) 21·02 Орхестра. **Прага** (487) 20·00 Танці 4-ох віків. **Осльо** (493,4) 20·00 Ревія. **Відень** (516,3) 16·00 Концерт. 21·00 „Граф Люксембурґ". **Мюнхен** (533) 19·15 Фортепян. **Будапешт** (550) 17·30 Попул. концерт. **Ленінград** (1000) 19·00 Опера. **Харків** (1304) 19·00 Муз. авдиція. 20·00 Концерт. **Москва** (720) Симфон. концерт. 20·00 Літ. вечір. **Париж** (1725) 22·30 Камерна музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Український Театр під управою Ів. Когутяка. 2132

Ходорів:

Пятниця 23. V. — „Маруся Богуславка".
Субота 24. V. — „Пейсахова Ніч".
Неділя 25. V. — „Барон Кімель".

Жидачів:

Понеділок 26. V. — „Пташник з Тиролю".
Вівторок 27. V. — „Трійка Гільтаїв".
Середа 28. V. — „Барон Кімель".

Бурштин:

Четвер 29. V. — „Маруся Богуславка".
Пятниця 30. V. — „Король Життя".
Субота 31. V. — „Пейсахова Ніч".
Неділя 1. VI. — „Пташник з Тиролю".

Склад Театру побільшено (26 осіб). Підчас антракту концерт власної оркестри у складі 7 осіб під орудою П. Кашиняк. Готується до постановки віденська (з фільму) сензаційна штука Арм. Рідкея — „Поїзд-Мара" — (Потяг Відмо) і актуальна ревія сатирична — „Ай-ай! Мокро всюди!".

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПАНЧОХИ, рукавички, скарпитки, волічку, бавовну, нитки до гапту і шиття поручає Магазин **Майвальда**, Львів, Собіського 9. 1977 7—8

ВЕЛИКИЙ ВИБІР вкладок до взуття, рівнож вкладок ортопедних. Адольф Гольдберг, Сикстуська 10. 1934 8-?

ЗНАМЕНИТИЙ фортепян до вправ продам за 900 зол. — Ганак, Пілсудського 21. 1. п. 2093 4—4

НА ЗЕЛЕНОСВЯТОЧНІ ОБХОДИ новости на міш. хори Вахнянин Б.: Понад полем смерть іде 1·20 зл., Вахнянин Б.: Поклін борцям і слава 1·50 зол., Боже Великий, Творче всесильний, аранж. на міш. жін. і муж. хор Вахнянин Б. 1 зол. Замовляти в Книгарні Шевченка у Львові, Ринок ч. 10. 2122 2-2

БІЖУТЕРІЮ, ЗОЛОТІ і СРІБНІ ВИРОБИ продає за готівку і на рати від десятків літ у цілім краю знана фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. Купую бриланти, золото, срібло, плачу найвищі ціни. 1857 65

БІЖУТЕРІЮ, СРІБЛО, ГОДИННИКИ поручає дешево Домбровскі-Розвашевскі Львів (Готель Жоржа) вул. Академічна ч. 2. Догідні услівя. 1856 18—?

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Спеціаліст недуг легенів, серця і жолудка

д-р Фелікс Ган

Львів, Листопада 30.

1206 **Пересвітлення Рентгеном.**

Д-р ЕВГЕН ДУРДЕЛЛО

бувш. лікар заграничних клінік, спеціаліст скірних, венеричних і сексуальних недуг **та лікарської косметики** ординує від 8—10½, 14—18. в неділі і свята від 10—11. Гірське сонце. Вапофор. Дітермія. Кріотерапія. Сепаратові почекальні. **ЛЬВІВ, вул. Потоцького ч. 11. І. п.** 826 Телефон 65—87.

Д-р Бронислав Мор

Спеціяліст недуг легенів

— ЩАВНИЦЯ. —

2133 1—2

24 зол. СТОЛОВІ НАКРИТТЯ **24 зол.**

з китайського срібла: 6 ложок, 6 видок, 6 ножів і ложочок тільки у **Б. ҐРИНБЕРҐА, ЛЬВІВ**, вул. Сикстуська ч. 4 Тел. 59—22.

Поручаємо всілякі тартакові матеріяли, як **смерека — ялиця** так столярські, як і будівельні. **Тартак ЗАРВАНІЦЕРА в Калуші.** 1617 10—7

Присилайте передплату!

ЯК МОЖНА ПЕРЕКОНАТИ?

Величний підпис під гарним образком небогато говорить, а рідко коли кого переконає про доброту якогонебудь препарату. Вижче поміщені ілюстрації вказують на осягнені висліди середниками Silvikrin приноровлюваними лікарями: SILVIKRIN ПОМАГАЄ. На основі цього твердження, промовляємо не лише до ока, але також і до розуму і тому-то просимо уважно прочитати слідуючі рядки.

:-: :-: Випадання волося, лисина і матеріяльний склад волося. :-: :-:

200 разів побільшене

1. Цистина є на думку Геффтера псевдокиснем (ферментуюча матерія) з незвичайно високим складом органічно полученої сірки. Коли палимо волося, вона витворює своєрідний запах.

200 разів побільшене

2. Торосина є на думку Бурова важним віджившим складником для клітини, яка витворює волося.

200 разів побільшене

3. Триптофан є на думку Гопкінса незвичайно вартісним складником під оглядом біольоґічним для творення комірок.

Поміщені тут ілюстрації представляють матеріяльну будову волося і є наче би його кістяком. Головно з того матеріялу витворюють волосові цибульки наше волося.

Цікаві своєрідні риси Цистини (ілюстр. 1) стали предметом основних дослідів поважних учених, тому, що Цистина ділає ферментуючо себто побуджує, жене, будує.

Торосина (ілюстр. 2) є при пhorості волося важним, віджившим складником і так само конечним, як Триптофан (ілюстр. 3) про який лавреат нагороди Нобля, біохемик Сер Фредерік Гопкінс каже, що без Триптофану творення комірок є неможливе. Тому, що волос повстає наслідком творення комірок, присутність Триптофану при порості волося є необхідна.

Всі вижче наведені структуральні матеріяли волося находяться в книжці „Повне лічення волося Silvikrin-ом" (D. R. P.). Щодо сили ділання Silvikrin-у, треба брати на увагу такі моменти:

а) Маємо до діла з ослабленням волосових цибульок, причім шкіра голови не показує ніяких змін.

Ослаблення волосових цибульок приходить звичайно після тяжких недуг, як грипа і т. д. Приноровлення в цім випадку повного лічення Silvikrin-ом усунуло ослаблення цибульок у короткім часі, хоча голова вже вилисіла і всі попередно вживані середники були безуспішними. Отже ослаблення самих волосових цибульок можна побороти скоро і радикально Silvikrin-ом. Багато цікавіші є висліди у випадках поданих під б), а це тому, що доступ до них є богато трудніший і на жаль є головною причиною лисіння.

б) Поганий стан шкіри голови і слабість цибульок є причиною недостач при порості волося в численних випадках.

Ослаблення волосових цибульок є в тих випадках наслідком щораз глибше вростаючих змін шкіри. Показується це на шкірі голови зпочатку через творення парплів, надмірне виділювання товщу і часті сверби. Випадання волося не є замітне, волос стає щораз тонший і коротший, так, що вкінці лишається ледви помітний пушок на лисині.

Рівночасно з творенням парплів твердіє шкіра голови (hiperkeratoza). Ті, що терплять на цю недугу вживали з черги ріжних середників, а що їм не помагали, перестали вкінці їх уживати. Чому їм не помагали? Тому, що цибульки такої шкіри на голові на богато середників взагалі не реагують. Рецепти наших прадідів напевно не доросли до такого трудного завдання. У тих випадках згідно з наукою треба наперед очистити шкіру, приготовити її як землю в розумінні фізіольоґічно-косметичнім. Цистина (ілюстр. 1.) ділає тут знаменито як середник проти твердіння, тому, що сірка яка є у ній ділає негайно на шкіру голови (т. зв. status nascendi) (1 степень) і постепенно побуджує цибульки до давнішої продуктивної сили (2 степень). Отже тому постепенне ділання „Повне лічення волося Silvikrin-ом" є рішаюче, так, що навіть проф. універ. д-р мед. Поллянд каже про нього як про рішаюче. З цих коротких виводів наберуть Шан. Читачі враження, що „Повне лічення волося Silvikrin-ом" є вислідом надзвичайної праці і наукових дослідів. Заки П. П. видасьте гроші, просимо наперед звернутись до нас. Негайно вишлемо безплатно брошуру п. з. „Випадання і регенерація волося", як також цікаві поручення про ділання Silvikrin-у. До пересилки долучаємо ще малу пачку Silvikrin-Shampoon-у. Silvikrin-Shampoon має в собі також структуральні складники волося. Нижче поміщений купон просимо виповнити і нам прислати. Покищо можемо служити брошурами в польській мові (на бажання теж у німецькій або інших). Рівночасно просимо численніше зголошуватися, щоби ми могли рішитися на видання й в українській мові.

Виповнити латинськими буквами.

Купон безплатної висилки.

Вислати в незаклеєній коперті зі значком 5 сот. і напис „druk".

SILVIKRIN-VERTRIEB, Danzig, 876. Böttchergasse 23/27.

Прошу мені прислати безплатно і франко:

1. Пробку Silvikrin-Shampoon-у.
2. Брошуру „Випадання і регенерація волося".
3. Вістки про успіх Silvikrin-у.

Імя і призвище: ____________________
Vor und Zuname:
Точна адреса: Місцевість: ____________________
Genaue Adresse: Ort:
Почта: ____________________
Post:

„ДВОЛІТНЯ фабрична ґарантія" додається до знаменитого польського роверу

ЛУЧНИК

з Державної фабрики зброї в РАДОМІ.

Ровери „Лучник" — сильні — тревалі — ефектовні — легкі приноровлені до польських доріг продає за готівку і на догідні сплати ЗАСТУПНИЦТВО „AUTOMOTEUR", Львів, вул. Льва Сапіги ч. 34. 2069 5-5

КОРОНКИ до біля, модні та церковні, найдешевше „Wenecja" Боїмів 19. 2046 11—30

ВЖЕ появилось книжкою дуже цікаве оповідання ВОЛОДИМИРА ОСТРОВСЬКОГО

„СМІХ ЗЕМЛІ"

Замовляти в Адміністрації „Діла", Львів, Ринок 10. або в Українських Книгарнях. 4—5

Ціна одного примірника без пересилки 1·50, з порученою пересилкою 2·10 зол.

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва: **Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.**

Адреса всіх видавництв така: **BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.**

В переписці треба зазначувати: **Ausland-Abteilung.** Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-o 3.111.** 27—?

ЛІЧНИЧЕ КУПЕЛЕВЕ ЗАВЕДЕННЯ І СТАЦІЯ КЛІМАТИЧНА

ЗЕЛЕМЯНКА-ЖИВЕЦЬ

у Карпатах на шляху Львів-Стрий-Лавочне на висоті 500 м. п. р. м. Залізнича стація в місці. Природні купелі в сордиці залізно-йодово-бромовій (à la Іворнич). При заведенні пенсіонат з 60 урядженими покоями з цілим удержанням.— Відкриття сезону 15. травня. Інформації: „Заведення лічн. купелеве". — Зелемянка п. Гребенів. 2155

Оповіщення.

З приводу конкурсового поступовання Фірми „Наша Культура" у Львові, порішено продати з вільної руки припаси товарів у книгарнях цієї Фірми в Ковлі, Сарнах, Дубні, Луцьку і Володимирі Волинськім, де находиться українські книжки (белетристика, наукові та шкільні підручники), шкільне та писарське приладдя а також склепове уладження. Інвентарний список тих товарів можна переглядати в годинах урядових від 9—12 і 3—6 у канцелярії завідуючого масою конкурсовою адвоката Д-ра Андрія Матковського у Львові, вул. Баторого ч. 7. — Оферти треба складати найдальше до дня 30. травня 1930 р. до рук завідуючого конкурсовою масою. — Завідуючий масою конкурсовою Ф-ми „Наша Культура" у Львові, **Д-р Андрій Матковський**, Львів, вул. Баторого ч. 7.

Меблі подешевіли на 20%

з причини сучасної кризи продає фірма **„FAMETA"** фабрика меблів сп. з обм. відпов. ЛЬВІВ, **Красіцьких ч. 18 а**

:-: МЕБЛІ :-:

всякого рода на 20% дешевше, на рати вже від зол 5. 1942 5-10

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". В друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.